

Noa Giniger, *Too much, too little, too late*, 2009, drie stapels papier, offset-druk op papier, overzichtstentoonstelling '-)-':, galerie Gabriel Rolt, 2009, Courtesy de kunstenaar en galerie Gabriel Rolt, Amsterdam

Noa Giniger, *Intervention*, 2009, lichtinstallatie, overzichtstentoonstelling '-)-':, galerie Gabriel Rolt, 2009, Courtesy de kunstenaar en galerie Gabriel Rolt, Amsterdam

☒ Signalement | Noa Giniger

Too much, too little, too late...

Sandra Spijkerman | Dit voorjaar exposeerde de Israëlische Noa Giniger (1977) voor het eerst solo in Nederland, bij de Amsterdamse galerie Gabriel Rolt. De tentoonstellingstitel luidde: '-)-':. Drie stapels papier namen de hele ruimte in beslag. Op de ene stapel kon je *too much* lezen, op die ernaast *too little* en op de derde stond *too late* geschreven. Het gedimde licht en de spotlights op de stapels deden de rest. Onder de indruk van deze even droge als poëtische installatie, maakte *Kunstbeeld* een afspraak voor een atelierbezoek.

“Dat singletje *Too much, too little, too late* [een duet uit 1978 van Johnny Mathis en Deniece Williams, red.] heb ik ongeveer een jaar geleden in een tweedehands platenzaak gekocht”, vertelt Giniger. “Die woorden spraken me aan. Het heeft te maken met relaties, met liefhebben, met beëindigen, met menselijke dingen.” Hoewel ze geen vaste werkwijze heeft, denkt Giniger altijd eerst na over de plek en het publiek. De titel van de single vormde voor haar solo bij Rolt het vertrekpunt.

Als extraatje liet Giniger iedere dag een kwartier voor sluitingstijd het licht aanzetten, ze doopte de actie *Intervention*. Helder licht verdrong op slag de schemerige atmosfeer. “Het ging mij vooral om die brute omslag. In een café of discotheek is het een internationaal bekend teken om vlak voor sluitingstijd het licht aan te doen: weg alle magie. In de galerie moeten de werken zich ook ineens in al dat licht staande houden.”

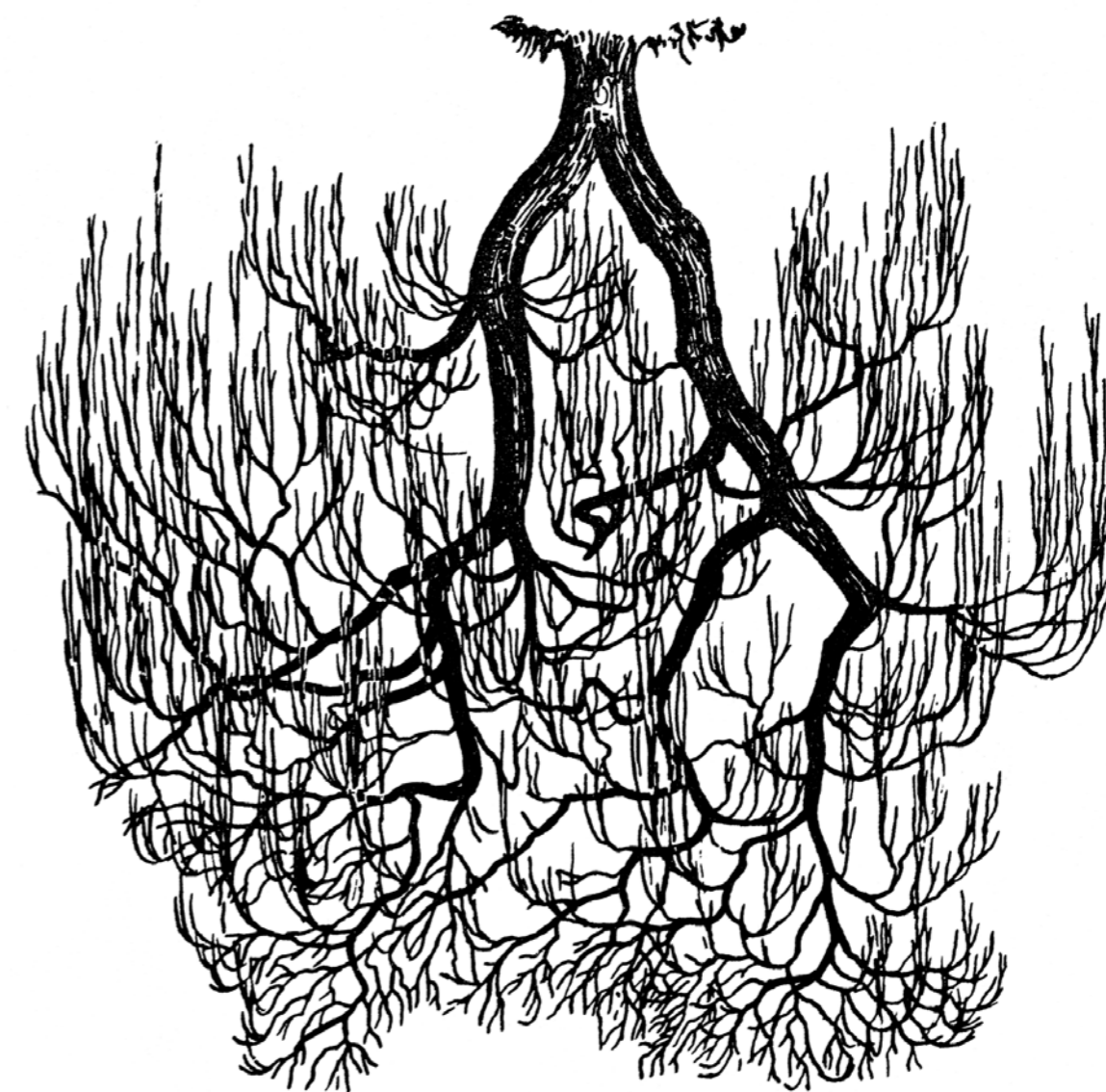
De kracht van de tekst *Too much, too little, too late* zit voor Giniger in de onvrede die de woorden oproepen en het fatale oordeel dat ze over alles lijken te vellen. Door de stapels ‘bijna als een heilige drie-eenheid’ te presenteren, vallen vorm en inhoud samen en ervaar je tijd en plaats. Daar draait het bij

Giniger vaak om. Om het *too late* te bereiken moet je naar de andere kant van de ruimte lopen. Of je dat nu snel of op je gemak doet, je bent altijd *too late*. “Het gevoel dat je een keer iets te laat hebt gedaan, dat is een heel sterke en heel menselijke sensatie die verschrikkelijk voelt.”

GLOEIENDE JUWELEN

De parallel tussen iets dat op het eerste gezicht minimalistisch of soms zelfs technisch is, maar bij nader inzien een heel menselijk proces weerspiegelt, is vaker terug te zien in Ginigers werk. Ook in haar *On-going collection* (2008). In een donkere ruimte plaatste Giniger een fraaie, ouderwetse vitrine waarin zij een selectie uit haar verzameling zonne-energielampen toonde. Van een afstandje leken het wel gloeiende juwelen op een zeventiende-eeuws stillevens. De ‘juwelen’ werden dag en nacht aangelicht met kunstlicht. Daardoor zou je denken dat deze lampen zich maximaal kunnen opladen. Het tegendeel blijkt het geval: op die manier gaan ze zelfs dood.

Licht is een van de materialen waar Giniger graag mee werkt. Al een tijd verzamelt zij lampen op zonne-energie. “Deze mysterieuze krachten zijn heel menselijk in hun proces. Ze zijn afhankelijk van zonlicht, net als mensen af-

↑ Noa Giniger, *Still fata morgana*, 2005, zwarte spuitbus op muur, zonlicht, installation view diplomatenontstelling Academie des Beaux Arts, Parijs, foto: Assaf Gruber, Courtesy de kunstenaar

↙ Noa Giniger, *On-going collection*, 2008, detail, voor de groepstentoonstelling 'Sun Shine Shine', Nieuwe Vide, Haarlem, 2008, Courtesy de kunstenaar en galerie Gabriel Rolt, Amsterdam

“Als je een fata morgana echt kunt aanraken, dan ben je stervende. Het is een mentaal landschap, een imaginair beeld, vaak vertaald in cinema, een enkele keer in schilderkunst. Het zit heel dicht bij de Franse vertaling van stillevens: *nature morte*.”

hankelijk zijn van anderen. En ik houd erg van het idee van een *loop*. De lampen verzamelen zonlicht en ik verzamel deze lampen. En misschien koopt een verzamelaar ooit deze vitrine. Het gaat dus ook over de kunstmarkt.”

Ginigers werk is van het begin af aan conceptueel geweest. Vergeleken met tijdgenoten is haar werk bijzonder precies. Ze vertrekt niet alleen vanuit feiten, maar presenteert die ook op een zeer exacte en minimalistische manier. Degene die verwacht dat dit conceptuele en minimalistische werk kil en afstandelijk is, heeft het mis. Ginigers installaties en beelden leveren juist heel menselijke, intieme en soms zelfs poëtische ervaringen op. Die contradictie blijkt Ginigers kracht.

EXISTENTIËLE VRAGEN

Dubbelheid loopt dan ook als een rode draad door haar werk. Er liggen meer realiteiten in besloten. “Er bestaat niet zoiets als één waarheid. De werkelijkheid heeft verschillende gezichten.” Dankzij haar associatievermogen signaleert Giniger met grote regelmaat parallellen (zon > objecten verzamelen > verloop van tijd) en gebruikt die bewust in haar werk. Vandaar dat zij soepel ogenschijnlijk ongelijksoortige zaken combineert, bijvoorbeeld technologie met het menselijke of existentiële vragen met vragen over kunst.

Ook in de uitvoering van haar werk getuigt Giniger van een parallel bestaan van meerdere ‘realiteiten’. Zonder te ontaarden in een postmodernistisch eclecticisme leent zij met groot gemak van andere stijlen, stromingen en individuele kunstenaars uit de kunstgeschiedenis. “Natuurlijk was ik me bij *Too much, too little, too late* ervan bewust dat Félix González-Torres (1957-1996) al eerder stapels papier gebruikte; dat hij door posters weg te geven vragen stelde over wat een object en wat kunst is. Daar houd ik me ook mee bezig. In dit specifieke kunstwerk koos ik stapels papier om – in de eerste plaats – het gegeven ‘kwantiteit’ in sculptuur te vertalen.” Naast die dubbelheid of meervoudige realiteit is er nog een ander aspect dat

het werk van Giniger intrigerend en bijzonder maakt. Dat is de ervaring die het oplevert. Zoals ook in *Still fata morgana*, een *site-specific* installatie die zij in 2005 voor haar afstuderen aan de École nationale supérieure des Beaux-Arts te Parijs heeft gemaakt. “Ik wilde een échte fata morgana maken. Geen optische illusie die verdwijnt als je er naartoe loopt.” Dat is gelukt. Giniger heeft een landschap in zwart geschilderd direct op de muur van een ruimte waar het daglicht gedurende de dag telkens wisselend door de ramen viel. “Als je een fata morgana echt kunt aanraken, dan ben je stervende. Het is een mentaal landschap, een imaginair beeld, vaak vertaald in cinema, een enkele keer in schilderkunst. Het zit heel dicht bij de Franse vertaling van stillevens: *nature morte*. Dit werk gaat over ontmoetingen in tijd en plaats, over aan- en afwezigheid in (liefdes)relaties. Net als het na-beeld dat die zwarte voorstelling in die hel verlichte ruimte opwekt.”

Hoewel Ginigers werk over tamelijk serieuze onderwerpen gaat en melancholie nooit ver weg is, heeft het ook iets lichtvoetigs. Aan *The sorrow the joy brings* (2009), een print van een ondersteboven gedraaide treurwilg die ze bij Gabriel Rolt toonde, lag de haast kinderlijke vraag ‘hoe zou een treurwilg eruit zien als hij lacht?’, ten grondslag. Gevoel voor humor kan Giniger niet worden onzegd.

Noa Giniger wordt vertegenwoordigd door galerie Gabriel Rolt, Elandsgracht 34, Amsterdam, www.gabrielrolt.com, zie ook: www.absolutecountdown.com en www.recalculatingroute.info

Werk van Noa Giniger is binnenkort te zien bij:
The Herzliya Biennial for Contemporary Art & Herzliya 2009 at the Museum, 3 okt. t/m 12 dec. 2009, Herzliya Museum, Ha'banim Street 4, Herzliya (IL), www.herzliya-biennial.com

‘Speedy Wash #5’ (i.s.m. Robin Vanbesien), 29 okt. t/m 6 dec. 2009, Wiels, Van Volxelaan 354, Brussel (BE), www.wiels.org